

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Fejér Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. október 9. napján meghozott, 5.P.26.318/2005/28. számú ítélete ellen, az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig részben megváltoztatja, és a felperest keresetveszteség címén megillető kártérítés összegét 592.140 (ötszázkilencvenkettőezer-száznegyven) forintra és kamataira, míg az alperes illetéktérítési kötelezettségét 141.800 (száznegyvenegyezer-nyolcszáz) forintra leszállítja, továbbá az alperest a részperkötség fizetése alól mentesíti. Egyebekben azzal a pontosítással hagyja helyben az első fokú ítéletet, hogy a kamat mértéke az egyes kezdő időpontoktól 2004. december 31. napjáig évi 11 %, 2005. január 1. napjától a kifizetésig terjedő időszakban a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mérték.

Kimondja, hogy a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket saját maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak felhívásra 90.000 (kilencvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, továbbá megállapítja, hogy a 684.280 (hatszáznyolcvannégyezer-kettőszáznyolcvan) forint kereseti, és 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperest 2003. január 13-án közúti baleset érte, amelyet az alperes által biztosított gépjármű vezetője okozott. A felperes a balesetet megelőzően az I. osztályú bajnokságban szereplő futballcsapat hivatásos labdarúgója volt. A baleset következtében a felperesnél olyan egészségkárosodás nem maradt vissza, amely a mindennapi életben hátráltatta volna, ugyanakkor hivatásszerű sporttevékenységének folytatására emiatt nem képes.

A felperes keresetében a balesettel összefüggésben felmerült vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelmében a kártérítési felelősségét, és részben a kereset összegét is elismerte, míg a keresetet egyéb részében megalapozatlanság miatt vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 2.786.738 Ft, ennek kamatai, és perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította. A keresetveszteség tekintetében megállapította, hogy a felperes a baleset napjától 2003. május 25. napjáig folyamatosan keresőképtelen volt, erre az időszakra 152.220 Ft táppénzben részesült. A klubjával 2003. június 30. napjáig állt fenn hivatásos labdarúgó szerződése, amely alapján havi 150.000 Ft + áfa összegű díjazásra, természetbeni juttatásként pedig havi 50.000 Ft lakásbérleti hozzájárulásra tarthatott igényt. A balesetet megelőző évben havi 194.643 Ft-ról állított ki számlát a labdarúgó klub részére. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a balesetet követő fél évben is hasonló összeget számlázhatott volna, így 1.167.858 Ft jövedelmet érhetett volna el, amelyből levonta a kifizetett táppénz összegét, és megállapította, hogy 1.015.538 Ft keresetveszteség érte a felperest. A balesetkori ár- és értékviszonyokat alapul véve, a felperes sportkarrierjének megszakadását értékelve, úgy foglalt állást, hogy az alperes által önként teljesített 1.000.000 Ft-on felül további 1.500.000 Ft nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperes által elszenvedett nem vagyoni hátrányok kiküszöbölésére. Mindezeknek a megfizetésére a Ptk. 355. §-a alapján kötelezte az alperest.

Az ítélet részbeni megváltoztatása, a keresetveszteség 592.140 Ft-ra történő leszállítása, és a nem vagyoni kártérítés mellőzése iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. A nem vagyoni kártérítés körében azért támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert a felperes orvosszakértő által megállapított maradványállapota nem indokol, az önként teljesített 1.000.000 Ft-ot meghaladó nem vagyoni kártérítést. A jövedelemveszteség téves megállapítását is sérelmezte. Előadta, hogy a felperes előző évi adóköteles jövedelmét alapul véve nem az elsőfokú bíróság által megállapított, hanem csupán 592.140 Ft adóköteles jövedelemvesztesége keletkezett a felperesnek. Hangsúlyozta, hogy az egységes bírói gyakorlat értelmében csak a jogszerűen szerzett, adózott jövedelem vehető figyelembe a jövedelemveszteség kiszámításánál.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az első fokú ítélet elutasító rendelkezése 10.768.024 Ft, marasztaló rendelkezése pedig 863.340 Ft erejéig.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, az csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy a felperes 2002. évben 600.000 Ft jövedelemmel rendelkezett vállalkozói kivét címén, amelyet 12 %-os járulékfizetési kötelezettség terhel, továbbá a vállalkozói nyereségadó levonását követően 47.797 Ft osztalék jövedelme keletkezett.

Az első fokú ítélet indokolását az ítéltábla mindenképp előtt a jogalap tekintetében azzal egészíti ki, hogy az alperes helytállási kötelezettsége a Ptk. 346. § (1) bekezdésére figyelemmel a 339. § (1) bekezdésén és a 171/2000. (X.13.) Korm. rendeleten alapul.

A keresetveszteség mértékének meghatározásánál az elsőfokú bíróság helytelenül a felperes által a sportklub részére leszámlázott megbízási díj összegéből indult ki. Figyelmén kívül hagyta azt a körülményt, hogy adóbevallásában az így elért bevételével szemben költségeket is szembeállított. Adóbevallása alapján megállapítható, hogy az 1.990.430 Ft bevételével szemben 1.332.141 Ft költséget számolt el a 600.000 Ft vállalkozói kivétén felül. A 2002. évi adóbevallás alapján megállapítható, hogy a felperes jövedelme a 600.000 Ft vállalkozói kivét volt, amely a társadalombiztosítási járulékok levonását követően 2002. évre 528.000 Ft adóköteles jövedelmet eredményeztek, amelyhez társult még 47.797 Ft osztalék jövedelem. Így a balesetet megelőző egy évben a felperes 575.797 Ft jövedelmet ért el, amelynek havi átlaga 47.983 Ft. A nem vitás tényállás szerint a balesettel összefüggésben a felperes a labdarúgó klubtól 2003. első félévében, ameddig a szerződése fennállt, jövedelmet nem szerzett, noha előző évi jövedelmét alapul véve ez idő alatt 287.898 Ft jövedelmet szerezhette volna. Ezzel szemben 152.220 Ft táppénzben részesült, ami alapján megállapítható, hogy ebben az időszakban 135.678 Ft keresetvesztesége keletkezett. Az alperesi fellebbezés azonban 592.140 Ft-ot meghaladóan támadta csupán az első fokú ítéletet a keresetveszteség körében, így az ítéltábla a Pp. 228. § (4) bekezdése folytán bekövetkezett jogerő miatt ezt meghaladóan a keresetveszteségre vonatkozó rendelkezést nem érinthette.

A nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál az elsőfokú bíróság okszerűen értékelte azokat az egyedi körülményeket, amelyek a felperes körülményeiben fennállnak. Általában a hasonló jellegű sérülések, mint amilyeneket a felperes szenvedett, illetve az ezzel összefüggésben kialakult maradványállapota, nem indokolja az alperes által elismert és önként meg is fizetett mértéken felüli nem vagyoni kártérítést. A felperes esetében azonban nem hagyható figyelmen kívül az a többlettényállási elem, hogy a balesettel összefüggésben keletkezett sérülései miatt hivatásos labdarúgó pályafutását volt kénytelen abbahagyni. Sporttevékenységet folytathat ugyan, azonban a hivatásos kapusokkal szembeni fizikai

követelményeknek nem tud eleget tenni, ezért csupán alacsonyabb osztályban, amatőr szerződéssel sportolhat a továbbiakban. Mindezt az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál, ezért az ítélet tábla nem látott lehetőséget annak leszállítására.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a kamat mértékét nem tette ki a rendelkező részben, csupán a törvényes mértékű kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Ezért a másodfokú bíróság e hiányt a végrehajthatóság érdekében pótolta.

Az elsőfokú bíróság a felperes jelentős mértékű pervesztessége ellenére az alperest kötelezte részperkötség megtérítésére, azonban az alperes fellebbezésében elsőfokú perkötség megtérítésére nem kérte kötelezni a felperest, csak az általa fizetendő perkötség, illetéktérítési kötelezettség mérséklését kérte. Erre figyelemmel az ítélet tábla csupán az alperes perkötség fizetési kötelezettségét mellőzhette. Emellett pervesztességével arányosan leszállította az alperest terhelő kereseti illetéket, továbbá az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva megállapította az állam terhén maradó illeték összegét is.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel megtámadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése részben vezetett sikerre, ezáltal a peres felek részben pernyertesek, részben pervesztések lettek. A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint a pervesztességük-pernyertességük között nem mutatkozik olyan jelentős eltérés, amely az alperes javára részperkötség megítélését indokoltá tenné, ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó 81. § (1) bekezdés alapján úgy rendelkezett, hogy a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viseljék.

Az ítélet tábla a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2009. május 6.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró